

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3647/2537

วัด หลวง อรัญ ประเทศโจทก์ นาย อภิรมย์ เพียรเพิ่มภัทรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 34

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่พิพาทเป็นที่ดินของวัดโจทก์อันเป็นที่ธรณีสงฆ์ จำเลยจึงไม่อาจอ้างการครอบครองและยกอายุความขึ้นต่อสู้กับโจทก์ได้ทั้งนี้เพราะจำเลยต้องห้ามมิให้ยกอายุความขึ้นต่อสู้กับวัดในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นที่วัดและที่ธรณีสงฆ์ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์พ.ศ. 2505 มาตรา 34

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินน.ส.3 เลขที่ 163 เนื้อที่ 7 ไร่ 3 งาน 72 ตารางวา เมื่อปี 2517 จำเลยได้แบ่งเช่าที่ดินของโจทก์ดังกล่าวทางด้านทิศใต้ เนื้อที่ 2 งาน 84 ตารางวา ในอัตราค่าเช่าตารางวาละ 6 บาท ต่อปี ต่อมาจำเลยได้ปลูกสร้างโรงไม้สำหรับเก็บและซ่อมรถยนต์บนที่ดินดังกล่าวและชำระค่าเช่าให้โจทก์ตลอดมาจนถึง ปี 2525 จำเลยไม่ชำระค่าเช่าให้โจทก์ โจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาเช่าและให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินของจำเลยออกไปจากที่เช่า แต่จำเลยเพิกเฉยและใช้ประโยชน์ในที่ดินของโจทก์ตลอดมาอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ห้ามจำเลยยุ่งเกี่ยวกับที่ดินดังกล่าว และให้จำเลยชำระค่าเสียหายเป็นเงินปีละ 20,000 บาทนับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยจะออกไปจากที่ของโจทก์ จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า โจทก์ไม่ใช่เป็นเจ้าของและผู้ครอบครองที่ดิน น.ส.3 เลขที่ 163 ตามฟ้อง ที่ดินพิพาทจำเลยไม่ได้เช่าและไม่เคยแบ่งเช่าจากโจทก์ แต่จำเลยซื้อมาจากนายสมพงษ์ ตั้งแต่ ปี 2510 ในราคา 2,000 บาท แล้วจำเลยได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินนี้ตลอดมา กว่า 20 ปีแล้ว โดยโจทก์หรือบุคคลอื่นไม่เคยโต้แย้งคัดค้าน โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องขับไล่และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยฟ้องของโจทก์ขาดอายุความ เพราะจำเลยได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทมาโดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเกินกว่า 1 ปีแล้ว ขอให้ยกฟ้องและพิพากษาว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยห้ามโจทก์เข้าเกี่ยวข้องและขัดขวางการออก น.ส.3 ของจำเลยโจทก์ขาดนัดยื่นคำให้การแก้ฟ้องแย้งศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินพิพาท ห้ามจำเลยยุ่งเกี่ยวกับที่ดินพิพาท และให้จำเลยชำระค่าเสียหายเป็นเงินปีละ 20,000 บาท นับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยจะออกไปจากที่ดินของโจทก์จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความนั้นเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ที่พิพาทเป็นที่ดินของวัดโจทก์อันเป็นที่ธรณีสงฆ์ จำเลยจึงไม่อาจอ้างการครอบครองและยกอายุความขึ้นต่อสู้กับโจทก์ได้ ทั้งนี้เพราะจำเลยต้องห้ามมิให้ยกอายุความขึ้นต่อสู้กับวัดในเรื่องทรัพย์สินอันเป็นที่วัดและที่ธรณีสงฆ์ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 34 ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น แต่ศาลฎีกาเห็นว่า ค่าเสียหายที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดสูงเกินไปพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ปีละ 1,700 บาท นับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะออกไปจากที่พิพาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

อูระ หวังอ้อมกลาง · ปราโมทย์ ชพานนท์ · เสริม บุญทรงสันติกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3647/2537>